

Biz Allah'ın Kuluyuz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli mümin kardeşlerim,

Bazı sözcüklerin zaman içinde anlamını yitirmesi, yanlış veya eksik anlamlara kaydırılması dinimize zarar veriyor. Mesela biz 'kul' kelimesinden ne anlıyoruz? Allah'ın kulu olduğumuzu söylemek bize ne anlatıyor? Kelime-i şahadeti söylememizin geldiği anlamı, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem kul olduğunu söylemenin manasını idrak edebiliyor muyuz?

Sözcükler anlamını yitirdiği ya da anlamları kaydığı zaman etkilerini de yitirmeleri mümkün hâle gelir. Bir sözlüğe bakalım; kul kelimesi ne manaya gelir ve bu manadan yola çıkarak Allah'ın kulu olduğumuzu söylememiz ne demektir?

Sıfır ile sonsuzluk arasındaki mesafe, sonsuza dek yazılabilecek bir sayı ile sıfır rakamı birbirine ne kadar denk olabilirse insan ile Allah da o kadar karşılaştırılabilir. Evvela insan, Allah'ın var ettiği bir mahlûktur. Allah var eden, insan ise var edilendir. İnsan dün olmayan, bugün olan ama yarın olup olmayacağı belirsizdir; Allah ise daima vardı, hep var olacaktır. Bu ikisi; Allah ile insan aynı listede nasıl karşılaştırılabilir?

Bu sorunun işaret ettiği büyük gerçeği kul kelimesi yüzde yüz yansıtır. Kul bu demektir: Allah ile kıyaslandığında sıfır değerli olmak. Allah ise bir sayı veya miktarla anlatılamayacak makamın sahibidir. Fakat insan, kendisi dışındaki diğer var edilmişlerle karşılaştırıldığında da mükerrem (saygın) konumdadır. İnsanın kul ilişkisi Allah ile ve başka hiçbir makamın kulu olmaya müsait değildir insan.

Bir Müslüman insan, bu kulluk kelimesinden ne derece haz duyuyorsa onun Müslümanlığı o kadar iyidir. Müslümanlık Allah'a kul olduğunun tadını almakla başlar. Bu tadı alamayan, gerçek Müslümanlık yaşayamaz. Kelime-i şahadeti söyleyip şahitlik ettiğimizi belirtirken Resûlullah aleyhisselamı bile *Allah'ın kulu* olarak tanıtmamızdan başlayan, kendimizi de Allah'ın kulu konumunda ifade edişimizin kalitesi, bunu söylerken duyduğumuz lezzet, kavuşulacak cennet ırmaklarının sesidir aynı zamanda. "Ben Allah'ın kuluyum; o benim Rabbim, ben onun kuluyum" beyanını ne kadar samimi, ciddi, içten, heyecanlı söyleyebiliyorsan sabah namazına da o kadar ciddi kalkabilir, faizden ve haramdan kaçabilirsin. Çünkü insandaki enerji, Allah'a kulluk hattının bağlantısıyla ilgilidir.

İnsanoğlunun işleyebileceği en büyük cinayet niçin şirk günahı olmuş ve Allah'a ortak koşmak neden bütün diğer günahlardan ağır görülmüştür? Çünkü şirkte -ki bunu sadece zamanında Mekke müşriklerin yaptığını sanmak yanlıştır; şirk bütün çağlarda görülebilecek en büyük tehlike olarak hep vardır- Allah'a kul olma itirafını aşağı çekmek söz konusudur. Allah'ın tek ve yegâne yaratan, rızık veren, idare eden, kerem sahibi bir Allah olduğu anlayışının aksaması şirkdir. **Bütün mahlûkatın Allah tarafından yaratılıp idare edildiği gerçeği ne kadar yüksekte kabullenilirse kişinin imanı o düzeyde güçlü, ne kadar darbe yerse mümin olma hakikati o düzeyde aşağı düşmüştür; şirk bunun için en büyük günahdır.**

Biz Allah'ın kulu olduğumuz için şükür secdesine kapanıyoruz. Allah'ın kulu olmaktan aldığımız lezzet, yaşamak ve hayatta olmak lezzetinden daha fazladır ki yaşadığımız hayatı şehitlikle sonlandırmak arzumuz hâline gelmektedir. Şehitlikle sonlanan hayat, kulu olduğumuz Allah'a sunulmuş bir hayattır –kabul buyurursa elbette.

Ancak bütün bunlar dönüp sözlüğe bakarak 'kul' kelimesinin anlamına bir bakmamızı gerektirmektedir. İş ortağı durumuna gelmiş birine kul denmez. Kul istediğinde burnunu havaya dikip dolaşabilen biri değildir. Emredilenlerden istediklerini seçip istemediklerine tavır koyan biri de kul tanımının içine sığmaz. "Ben yokum, sen varsın" diyendir kul.

Fakat edebiyat parçalamaya geldiğinde insan kul olduğunu söyleyip sıra işe geldiği zaman daha farklı birine dönüşebilir tabii ama o zaman kul olduğunu belirttiğinde de kendi söyler, kendi dinler.

Hepimiz, bize kulluğun şeref verip vermediğini kendimize sormalıyız. Bir kadın sormalı, bir erkek sormalı, bir genç sormalıdır. Cevabı verileceği zaman da gelişigüzel bir cevap değildir aranan. Bir kadın, Allah'ın kulu olduğu için, hiçbir beşerî sisteme kulluk edemeyeceğini ve olsa olsa kerhen mecbur kalacağını söyleyebiliyorsa kulluğu gerçektir. Allah'ın kitabı Kur'an'ın kadınlar için belirlediği haklar ve sınırlar açıklandığında "ama" ile cümlesine başlıyorsa burada kulluğun pürüzsüz olmasından nasıl bahsedilebilir? Sıfır, sonsuz karşısında varlık iddia etmeye çalışıyor demektir. Yaratılmış, yaratana beğenmiyordur. Ölümlü, hiç ölmeyecek olana itiraz ediyordur.

Ve kendini kandırılmış olur. Durması gereken yeri belirleyen Kur'an'ın emrini-yasağını duyduğunda duran erkektir ki kulluk lezzeti yaşar. Şirk ve benzeri isyanların, karşısına çıkarılan bütün teori ve felsefe kılıflarını inkâr etmeyi ve bunlara ancak kerhen bakabileceğini bilendir ki Allah'a kulluğu şerefle taşır.

Allah'ın kulu olmaktan zevk almamız ve lezzet duymamız, ashab-ı kiramın yaşadığı teslimiyeti yaşama arzumuzdan kaynaklanır. Bu da kör teslim oluş değil, samimiyettir.

Enam suresinin 162-163. ayetlerini iyi düşünürsek Allah Teâlâ'nın bize nasıl bir hayat planı gösterdiğini de anlayabiliriz. Rabbimiz, müminlere söylemesi gerekenleri peygamberine hitap ederek buyurmaktadır:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

لَا شَرِيكَ لَهُ

"De ki: Benim namazım, tavırlarım, yaşamım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.

Onun hiçbir ortağı yoktur..."

Bunun geldiği anlam şudur: Kıldığım namazım nasıl ki Rabbime ibadet edişimden dolayıdır, insan olarak gösterdiğim davranışlarım ve haram yemeyip helalle beslenmeye çalışmam, Allah'ın korumayı emrettiğini koruyup sevmemeyi istediğini sevmemem; bütün bunlar da onun kurallarına göredir. Hatta benim yaşamak dediğim ne varsa ve ölüm manasına gelecek her şey de Allah içindir. Ve demokrasiyi de sekülerizmi de ona ortak koşmadığım gibi kapitalizmi ve onun faizini de içinde Allah'ın ortağı göremem. Asi akraba dahi buna dâhildir.

Kurban kesileceği esnada dua olarak okunan bu ayet-i kerime, asıl kurban nefislerimiz hâline gelip önümüzde dikildiğinde, çevremizin kurban edilmesi gerektiğinde, beşerî sistemleri Allah'ın şeriatı karşısında kurban etmeye mecbur kaldığımızda da hatırlamamız gereken parolanın yine bu ayet olduğu aklımıza gelmez. Ayetin öğrettiği, hayatın kendisinin Allah için olmasından başka, hayata dâhil ne varsa onların da Allah karşısında tamamen hükümsüz kalacaklarını hatırlamaktır. Anne, baba, toprak... hayatta her ne varsa.

Aynı sebeple Kur'an-ı Kerim, Tevbe suresinde anne-babamız, ticaretimiz, menfaatlerimiz bizim için Allah'tan daha öncelikli konumda duruyorsa Rabbimizden gelecek belayı beklememiz gerekeceğini haber vermektedir.

Allah'ın önüne hiçbir şey geçirilemez çünkü o Allah'tır, biz de onun kullarıyız.

*

Konumuz etrafında Şu hususu da açabiliriz: Allah'ın hiçbir ihtiyaı olmadığı-olmayacağı hâlde bizi kulluğuna kabul etmesi ve bu kabul ediŐi de hatalarımıza rağmen devam ettirdiğini mukaddes kitabında buyurması, ihtiyaı olduğu ya da -hâŐâ- adam topladığından değil lütfettiğinden, keremi bol olduğundan, Rahîm sıfatından ötürüdür. Bize kulluk payesi vermesinin sebebi budur. Yoksa Rabbimiz abone topluyor değildir; yaratmakta ve kulluk kapısını açmaktadır. O bizden kul olarak razı olmuş ve kulluğun resmî belgesi sayılacak Müslümanlığı da vermiŐtir. Bunun için hamd etmeliyiz.

Bize bunu layık gören Rabbimize biz de onu ilahımız görmek suretiyle karŐılık vermeliyiz. Bunun yolu kelime-i tevhidi söylemektir ki geldiği anlam budur. Kelime-i tevhidi zaten her mümin söylemiyor mu, Őeklinde gelecek itiraza ise Şu sorular açıklayıcı birer cevap niteliğindedir: Kelime-i tevhidi kişinin dili söylüyordur ama eli, cebi, aklı, çevresi, gözü, arkadaŐı, toprağı, yaşadığı sistem de diyor mudur? Ağızların dediği 'lâilâheillallâh Muhammedun Resûlullah' ifadesini bedenlerimiz ve tavırlarımız da diyorsa kazançtan söz edebiliriz. O zaman kulluk sisteminin içine girmiŐizdir.

Sonuçta Allah'ın azametiyle kendi cılızlığımız arasında bir karŐılaŐtırmayı da zihnimizde oturtmuŐuz demektir. SıkıŐtıđımız durumlar karşısında onun dininden taviz verebiliyor; kadın tesettüründen, erkek kredisinden, genç de gençliğinden kırıyor ve buna rağmen de "Allah'ın kulu" olduğunu söylemeye devam ediyorsa bu söz yerine oturmamıŐtır.

Tarık suresinin 5-10. ayetleri arasında Allah Teâlâ, dünyaya 'demokrasi', 'insan hakları', 'medeniyet', 'hürriyet' getirdiğini sanan ve cenneti, cehennemi, kabri, sıratı, mahŐeri yaratan Allah'a karşı bir varlık meydana koyduğunu zanneden insana haddini öğretmektedir. İnsan, ölü adaydır. Gücünü aldığını zannettiği yüz arkadaŐı da birer ölü adaydır. İnsanların tamamı ölüme adaydır, ölüme aday olanların babaları ve dedeleri de ölüme adaydır. Ayet-i kerimeler bütün insanlığı had bilmeye çağırıyor:

"İnsan ne'den yaratıldığına bir baksın.

O, atılan bir sudan yaratıldı.

O su bel ve göğüs kafesi arasından çıkar.

Őüphesiz ki Allah onu öldükten sonra tekrar yaratmaya elbette kâdirdir.

Bütün sırların ortaya dökülüp de insanın ne gücü ne yardımcısının bulunmayacağı gün her Şey meydana çıkacaktır."

Bugünkü dik baŐlılıđı, ayak sürümesi, Allah'a ortak koŐma hastalıkları insan için baŐının belasına dönüŐecektir o gün. Mümin insan, Allah'ın kuludur ve bu da iki sağlam bağ ile kayıtlı olduğunu gösterir: Allah'ın önünde yüzde yüz boyun büküklüğü ve Allah'ı sınırsız Őekilde sevmek. Hem Allah'ı sevmek hem de onun sevdiklerini. Rabbimiz, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi seviyordu diye müminler de onu sever. Kur'an onun sözü olduğu için müminler de onu sever. Salih kulları Allah seviyor diye müminler de salih kulları severler. Bütün bunlar ve dahası, Allah'ı sevmenin doğal sonuçlarıdır.

Müminin boynu büküktür ve âŐıktır mümin; bu âŐk sözle olmaktan ziyade tavırla ve umutla görülür. Allah sevgisinin doldurduğu bir yürekte cennet umudu vardır, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in Őefaatinin umudu o yürekte görülür. Allah'ın onu affedeceğine dair ümit müminin yüreğinde capcanlıdır. Bir mümine, Allah'ın onu affetme ihtimalinin ne kadar olduğu sorulduğunda hiçbir Őüphe ve boşluk duymaksızın "yüzde yüz" der. Diğer yandan günahlarının cezasını çekme ihtimalinin ne olduğu sorulsa buna da vereceği cevap aynıdır. Mümin, sevgisiyle bağlandığı Allah'a, o sevgiye layık olmayan herhangi bir iş yapma korkusuyla da bakar. Ortadaki denge onu Allah'ın lütfuyla cennete götürecektir.

Allah'a kulluktan lezzet alan bir mümin;

Allah'ı zikreder,

hatalarından istiğfar eder,

hâline şükreder.

Ve mümin iyi bilir ki bizim Allah'a kulluğumuz, ona muhtaç olmamız sebebiyledir; onun bize muhtaç olmasından dolayı değil. Bütün insanlar Allah'a asi olsa ve hiç kimse ona secde etmese Allah'ın bundan en ufak zararı yoktur; bütün mahlûkat secdeye kapandığında da Allah'ın bundan bir kârı olmaz. Biz bizim için secde ediyor, günahlardan kendi faydamız için kaçıyoruz. Biliyoruz ki günaha bulaştığımız oranda imanımız sallanacak, biriken günahlar bir gün -maazallah- imanımıza mal olabilecektir.

Lokman suresinin 12. ayetini bütün müminler olarak sık hatırlamalıyız:

وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

“Kim Allah'a şükrederse kendisi için şükretmiştir, nankörlük kim ederse de bilsin ki Allah kimseye muhtaç değildir.”

Ellerindeki büyük güç bulunduran Ebu Cehiller, Firavunlar, Nemrutlar, Karunlar, Hamanlar Allah'a herhangi bir zarar verebilmişler miydi? Musa aleyhisselam, İbrahim suresinin 8. ayetinde ümmetini uyarıştı:

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرًا أَنتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَعَنِي حَمِيدٌ

“Musa dedi ki: Siz ve dünyadaki herkes nankörlük edip kâfir olsanız bile Allah size muhtaç değildir.”

Hac suresinin 30. ayeti de bu minvalde hatırlanacak zihin uyarıcılardandır:

وَمَنْ يُعْظَمِ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ حَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ

“Allah'ın dinine ve ayetlerine saygı gösteren bilsin ki Allah katında kazanç elde etmiş olur.”

Yani böyle yaparak Allah'a bir şey kazandırmış olmaz. Kur'an'a gösterilen saygı ve namaza gösterilen titizlik insanın kendi kazancına yarar. Sonuçta bu duygular da Allah'tan korkmamızı sağlar. Buradaki 'korku' ile aranan ise cehennemle yakacak olması kadar sevgisini kaybedecek olmaktan endişedir. Kulun zihninde sürekli taşıyacağı endişelerden biri budur: Madem Allah'ı seviyorum, öyleyse ona nankörlük edemem. Aksi hâlde sevgim hakiki değildir.

Allah'ı seviyorsam da gizli-açık her yerde ona saygılıyım demektir. Her yerde; sokakta olduğu kadar evde ve camide olduğu kadar banka şartlarında da Rabbimizdir ve yaşayışımızı belirler. Ona karşı günah işleyip hata ettiğimde tövbeyi geciktirmem. Kulları olmamızdan ötürü, ona ibadet ettiğimiz zaman ibadetimizi kabul etmesi, buna mecbur olduğundan değil bize lütfettiğindedir. **Vergimizi ödediğimiz için devletin bizi korumak zorunda olması gibi bir vatandaşlık durumu değildir Allah ile ilişkimiz. Zekât verdiğimiz için bizi cennete koymak zorunda olması söz konusu değildir Allah'ın. Çünkü zekâtını verdiğimiz malı da zaten o verdiği gibi bizi yoktan yaratan dahi odur.**

*

Fatır suresinin 15-17. ayetleri, bugün bu ayetleri dinlediğimizde bizim için inmiş gibi hayat dolu ve taptazedir. Oluşturdukları kapital sistemleri ve beşerî mekanizmaları, fabrikaları, yapıları, organizmaları Allah'tan daha güçlü zanneden veya bunu dolaylı da olsa düşünebilenler, Nuh aleyhisselamın isyankâr oğlunun “tufan çıkarsa ben şu kayanın üstüne tırmanırım, su bana yetişemez”

demesine benzer bir mantık acizliğiyle Allah'a ve şeriatına bakanlar -kâfir oldukları için- müstesna tutulacaklar elbette; ancak onların etkisinde kalmış yeni nesillere bu ayetleri hayattayken, ölmeden önce bir kere olsun duyurmalıyız.

Sırf babaları Müslüman olduğu için dindar yaratılıp dindar öleceğini zannedenler de bu ayetleri duymalıdır.

Yaşadığı mahalledeki camiden günde beş kere ezan okunuyor diye o namaz kılmasa da okunan ezanın Müslümanlığına yeteceğini zannedenler de duymalıdır.

'İsteyerek' değil (!) işini geliştirmek, evi büyütmek amacıyla aldığı için faize başvurmanın serbest olabileceği safsatasıyla kendini kandıranlar duymalıdır.

Zinanın etrafında kırk tur attığı hâlde 'etrafında' olup içine girmediğinden henüz çirkinliğe bulaşmadığı yalanıyla avunan ve şeytanın onu adım adım batırışını göremeyenler duymalıdır.

Allah korkusunu ölümle yüzleşince, hastalık ve afet geldiğinde hatırlayan ama keyfi yerindeyken aynı hatırlayışı erteleyenler duymalıdır.

Allah'ı, ahireti, cenneti ve cehennemi kitaplarda okunan şeyler sanıp bunları hayatına katarak yaşamaya yanaşmayanlar duymalıdır.

Başkalarına din telkinatı verip kendine, eşine, çocuklarına, etrafına sıra gelince 'çaresizlik' edebiyatı parçalayan ve aslında 'bu kadarı' denebilecek kısmının da zarar vermeyeceğini söyleyen, fazlasının aşırı gitmek olacağını sananlar duymalıdır.

Allah'ın kitabını medreselerde fakirlerin okuması gerektiğini ve ölümler ardından okunacak bir metin zannedenler duymalıdır.

"Ey insanlar" diye başlayan bu ayet, herkese hitap etmektedir. Hiç kimse kendini konumu ve durumu sebebiyle bu ayetin muhatabı olmanın dışında saymamalıdır:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

"Ey insanlar, Allah'a muhtaç olan sizsiniz. Allah zengindir, kimseye muhtaç değildir.

Allah dilerse sizi kaldırır, yeni kullar getirir.

Bu Allah için zor değildir, bilirsiniz."

*

Demek ki Allah'a muhtaç oluşumuzu, şeriatının yaşanması için onun bize ihtiyacı olmadığını hissedemediğimiz, tavırlarımız bu doğrultuda olmadığı zaman Allah bize yalvaracak değildir; bizi helak eder ve yerimize, adını zikrederken mutluluktan gözyaşları akıtan başka bir nesil getirir. Ve bize ibret olması için de bugün en ufak ilah inancı bile bulunmayan, sıfır seviyesinde din anlayışı olan vahşi bir toplumla yapabilir. Kendi çocuklarını bile diri diri gömebilenlerden ashab-ı kiramı çıkarmamış mıydı?

Daima Allah'a muhtacız; sağlamken de hastayken de. Oruç tutsak da tutmasak da. Zenginsek de fakirsek de. Bekârsak da evliyse de. Pir-i fani ihtiyarken de çakı gibi delikanlıyken de.

Kulsun, Allah'a muhtaçsın. Bundan lezzet alırsan seni fakirlik veya başka sıkıntı çökertemez. Dünya bir yana gitse ve sen tek kalsan yine mutlu olursun, bütün dünya birleşip seni ateşin ortasına atsa tebessüm eder, İbrahim olursun. Çünkü **İbrahim tek başına ümmet olma kapasitesinde bir imanın sahibi olduğundan, Allah onu ateşe atılırken dahi korumuştur ve ateş İbrahim'i yakamamıştı. Seni ağustos sıcağı bile niye yakıyor? Dertlerin küçüğü bile niye kavuruyor seni? Çünkü sen Allah'a muhtaçlık sınırlarını aşabilme hissiyatıyla yaşıyorsun, bu da zihnini ve kalbini ezip perişan ediyor.**

Biz Allah'ın kuluyuz: Bu, dilimizle söylediğimiz ve elimizle tutarken gösterdiğimiz, bakarken ve yürürken de şuurunda olduğumuz bir gerçektir. Bir gün Rabbimizin cemaline bakacağımız gözleri her şeye bakarak eskitemeyiz. Rabbimizin lütfu ve izniyle böyle yaşamalıyız.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.